

Thierry Nakken - Officier Technische Dienst bij de Onderzeedienst

Stoere jongensdroom

Al als kleine jongen droomde Thierry Nakken (25) van strak gelijnde uniformen en woeste golven. Nadat hij zijn studie chemische technologie vorig jaar afrondde, waagde hij de sprong en solliciteerde bij de elite-eenheid van de marine: de Onderzeedienst. Nakken doorstond alle keuringen en testen. Onlangs maakte hij zijn eerste duik. Met gepaste trots vertelt de officier over het leven onder water.

Op de kade van de thuishaven van de Koninklijke Marine in Den Helder maakt Thierry Nakken in officiersuniform zijn opwachting. Donkerblauw pak, witte pet. De enkelvoudige gouden streep op de mouw verklaart zijn plaats binnen de militaire hiërarchie: Luitenant ter zee der 3e klasse. Hij is net terug van zijn vuurdoop onder water. Veel werken en weinig slapen is zijn ervaring.

Geen last van claustrofobie gehad?

Nuchter: 'Ach, je wilt wel eens een raampje openzetten voor frisse lucht, maar dat kan simpelweg niet.' De missie duurde vijf weken en het doel ervan was geheim.

Ook voor de thuisblijvers?

'Niet helemaal. Mijn vriendin en ouders kennen van te voren het reisschema. Af en toe hebben we tijdens de missie contact, maar details over hoe diep of hoe snel we dan varen, bespreek ik niet. Dat is voor hen verre van interessant.'

Thierry gaat het gebouw van de Onderzeedienst binnen, doet z'n pet af en legt uit dat alle vier de onderzeeboten momenteel aan wal liggen voor een onderhoudsbeurt. 'Dat noemen we de opwerkperiode waarin we de boot weer in orde maken voor de volgende expeditie.' In vreedstijd worden de boten vooral ingezet voor verkenningen, vertelt hij. Een andere taak van de onderzeeboten is dat zij veelvuldig optreden als doelboot voor fregatten, patrouillevliegtuigen en helikopters.

Hij vervolgt zijn weg richting de Longroom (officiersverblijf) waar oude scheepsmaterialen en wandversierselen verwijzen naar de zeevaart van weleer. Hij vertelt er over zijn carrière. 'De marine fascineerde me al als klein kind. Later bezocht ik ook infodagen. Toch besloot ik eerst mijn 'maatschappelijke diploma' te halen. Dat werd chemische technologie want ooit wil ik nog iets in de olie doen.'

Vanwege de goede sportfaciliteiten viel zijn keuze op de UT. 'Ik voetbalde veel en mijn laatste studiejaren roeide ik fanatiek bij Euros.' Spijtig: 'Eigenlijk nét te laat om een echte roeitopper te worden.' Geen profcarrière dus in de roeisport. Maar het ene vaartuig had hij nog niet aan de kant gezet, of het andere kwam al in zicht. 'Toen ik vorig jaar april afstudeerde sprak ik met mijn vader over mijn jongensdroom. Dit was hét moment om bij de marine te gaan, vonden we beiden. De overstap van de marine naar het gewone burgerleven kun je daarna altijd nog maken; andersom niet.'

Wat trekt je aan in de marine?

'Het is een heel jonge organisatie waar je als nieuwkomer al snel veel verantwoordelijkheden krijgt. De Onderzeedienst blijft een vreemde eend in de bijt. Het is een elite-eenheid. Wat bindt is het weken achtereen onderwater zijn. We zijn daardoor een hechte groep. De heersende mentaliteit is: gewoon doen. Daardoor leer je zaken praktisch op te lossen wat ten goede komt aan je managementvaardigheden. Wanneer iets gedaan moet worden dan regel je het en je zoekt maar uit hoe. Aan personen die daar niet in slagen hebben we hier niet zo veel.'

Dit verklaart enigszins de vele psychologische testen en medische keuringen tijdens de sollicitatieprocedure. 'Voordat ik bij de Onderzeedienst aan de slag ging werd eerst getest of ik überhaupt wel geschikt ben voor een officiersfunctie. Dat betekende zo'n tweehonderd vragen invullen en het resultaat bespreken met een psycholoog. Men wil bijvoorbeeld weten hoe je met stress omgaat, of er een leidersfiguur in je schuilt en hoe je tegenover het dragen van wapens staat. Daarna volgde de medische keuring waarbij gekeken wordt of je het leven op zee aan kan. Sterke rug, goede gewrichten, niet te zwaar, dat soort dingen.'

Voor de Onderzeedienst onderging hij nog eens een extra aantal keuringen. Wekenlang onder water zijn is niet echt gezond, dus je moet tegen een stootje kunnen. Hij somt op: 'Het meten van mijn longinhoud, urine-, en bloedtesten, een gehooronderzoek. Ook wordt getest of er geen allergische reactie bij je optreedt wanneer het CO2 gehalte in de ruimte toeneemt, die is in de onderzeeboot namelijk hoog. En tot slot nog een

extra portie psychologische testen. Je leeft immers nauw samen en je hebt te maken met rangen en standen. Ze willen weten hoe snel jij je aan iemand ergert en of je commando's opvolgt.'

Dat je heel wat in je mars moet hebben voor het leven onder water blijkt wanneer Thierry zijn werk- en tevens woonplek laat zien: de Hr.Ms. Walrus. Het leven in de onderzeeboot is allesbehalve luxe. De officier vertelt dat ze tijdens

reizen slechts een enkele keer boven water komen. 'Dan barbecueën we op het dek.'

Via de steile ladder verdwijnt Thierry door het luik de onderzeeboot in. Daar is het smal en krap. Bewegingsruimte is er nauwelijks. Vandaar ook dat alleen mannen dit werk mogen doen. 'De kans dat je elkaar aanraakt is erg groot,' zegt Thierry. 'Bovendien zou voor vrouwen extra sanitair ingericht moeten worden. Daarom gaan er uitsluitend 54 mannen aan boord gaan. We werken in ploegen: zes uur op en zes uur af. Voor een beetje dag- en nachtgevoel hebben we overdag gewoon tl-licht en 's avonds rood licht.'

Om te eten en te ontspannen hebben de manschappen en officieren elk hun eigen ruimte met daarin een tafel en banken, een televisie en een dvd-speler. Slapen gebeurt in stapelbedden - die nog het meest weg hebben van een ladekast - met twintig man in één ruimte. Een meer luxe slaapverblijf biedt plek aan vier man en heeft een klein bureautje en opbergkasten als extraatjes. Nakken zelf slaapt met vier man tussen de torpedo's en heeft alleen een bed en een kluisje tot zijn beschikking. 'Je leert creatief met ruimte om te gaan. Onder de matras berg je dingen op en je kleren vouw je zo dat er zoveel mogelijk in je kastje kan.' Ruimte om je alleen terug te trekken is er nagenoeg niet. Ja, de douche misschien maar ook hier gelden zuinigheidsregels. 'We douchen twee keer per week als volgt: kraan open, nat maken, kraan dicht, inzepen en afspoelen.'

Het kloppende hart van de onderzeeboot bevindt zich in het midden, te herkennen aan de periscoop en de vele radarschermen eromheen. Om hier als officier aan de slag te gaan volgde Thierry een zes maanden durende opleiding aan het Koninklijk Instituut voor de Marine (KIM). 'Met negen man volgden we lessen over alle militaire ins and outs. De basisvorming zeg maar.' Aan boord zit Thierry voorlopig in de machinekamer. Daarnaast werkt hij in zijn zogenoemde 'takenboek' om zich uiteindelijk op te werken tot Hoofd Materiële Dienst. Maar zijn eerste doel is het behalen van de felbegeerde flipper: een onderscheiding die je op je revers gespeld krijgt als je het eerste opleidingstraject goed hebt afgerond. 'Er wordt veel waarde gehecht aan de flipper,' zegt Thierry. 'De oudere collega's behandelen je dan anders. Als jongste gelden er gewoon ongeschreven regels: koffie halen voor gasten, afwassen en elke ochtend om stipt negen uur de vlag hijsen. Uit respect voor de vlag gebeurt dit in uniform en dat betekent dus omkleden.'

Thierry heeft een contract voor acht jaar. En daarna? 'Voor varen bij de Onderzeedienst ben ik dan te oud. Een andere functie zou mogelijk zijn maar iets met mijn studie doen blijft ook een wens. Ik wil altijd nog een keer in de olie.'